

Lap: .....

1949 DEC. 28

16 — **Krumplibúcsú.** Hogy mi kell a krumplibúcsúhoz? Szív, emberek. De hogy voltaképp mi is a krumplibúcsú, azt pontosan senki sem tudja, még Nándor atya sem, pedig ő igen öreg ember, több mint nyolcvan éves és legfőbb tudója Viziváros avitt titkainak. Annyi azonban szent igaz, hogy ilyenkor, december 26-án Csepelről és Óbudáról, Lágymányosról és Angyalföldről útrakelnek a Viziváros felé a rég elszármazott ősbudaiak, ellepik a vendéglőket és nekilátnak a sültkrumpli-evésnek. Mert ilyenkor ingyen adják a krumplit és a zsírt egy valamikori budai csapás emlékére, mikor az éhezőket sültburgonyával mentették meg a jótét-emberek. Hétfőn délben már zsúfoltak voltak a vizivárosi kocsmák, csodálatosan vén emberek jöttek össze, vén vizivárosi asszonyok régies kalapokban, kopott muffokkal, nyakig gombolt fekete blúzokban és ettek, ettek, ettek. Imitt-amott sramli-zenét is szerződtettek, máshol meg madárcú öreg verklisek álltak a bejárat előtt és bánatos dalokat nyekergettek elmúlt ifjúságról, elsubant szerelemről és az eliramlott életről. Az öregek ilyenkor abbahagyták a krumplievést, a vén szemében régi titkok szenvedélye gyulladt ki, egykori lányarcok bársonya, egy régi kéz érintése: a vén asszonyok meg egykori úrfiakra gondoltak, szép mézszároslegényekre, akik oly' jól mérték a húst, levendula-illatú sétákra, fekete gavallérokra, imakönyvbe rejtett préselt rózsaszirmokra — a füstös kocsmák mennyezetére néztek, sóhajtottak és ennyit mondtak: „Be szép is ez a krumplibúcsú!” Aztán tovább majszolták a potya krumplit és kadarkát ittak hozzá, hogy még egyszer, utoljára felidézék az élet pirosuló és forró ízeit.